

Եկէք ինձի, բոլոր յոգնած ու բեռնաւորուածներ...

Մարտէս 11.28

ԲԱՐԻ ԼՈՒՐ

Մարտ, 2015թ.
N 3 (65)

Լոյս է տեսնում 2009թ. Դայիսից

ՄԵՆԱԿՈՒԹՅՈՒՆ

ԱՆՅՈԳ ՉԼԻՆԵՆՔ
ՏԻՐՈՋ ԺԱՌԱՆԳՈՒԹՅԱՆ
ՆԿԱՏՄԱՍԲ

ԿԱՍԵՆՈՒՄ ԵՄ,
ՄԱՔՐԿԻՐ

ԿԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆՆԵՐ

ԱՄՍԱԳԻՐ

Մարտ, 2015թ., N3 (65)

Լույս է տեսնում 2009թ. մայիսից

ԱՅՍ ՀԱՄԱՐՈՒՄ ԿԱՐԴԱՅԵՔ

Նրայր Ամիրբեկյան

Մենակություն.....1

Մեղքի ցավը.....3

Արարակ Խաչատրյան

Անարբեր ջլինենք Տիրոջ ժառանգության
նկարմամբ.....4

Խոսք քրիստոնյա ծնողներին.....5

Կամենում եմ, մաքրվիր.....7

Պյոպր Նայդիջի վկայությունը.....9

Վկայություն.....14

Այսօր է փրկության օրը.....15

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք աղոթել, որ թերթի միջոցով տարածվի Ավետարանի Բարի Լույսն ու ցանկեն ճշմարտության սերմերը, որպեսզի մարդիկ դառնան Աստծուն և հավիտենական կյանք ունենան:

Սիրելի՛ ընթերցողներ, խնդրում ենք ձեր դիտողությունները, առաջարկությունները, նվիրատվությունները ուղարկել խմբագրություն: Մենք սիրով հաշվի կառնենք ձեր արձագանքները: Հեռ.՝ 093-532-526, 093-954-930

ՄԵՆԱԿՈՒԹՅՈՒՆ

Ծննդոց 2:18-ում կարդում ենք. «Տեր Աստուած ըսավ. «Ադեկ չէ որ Ադամ միմակ ըլլայ. Անոր օգնական մը ընեմ իրեն հարմար»»: Դրախտում լինելով հանդերձ՝ Ադամը հոգեպես լավ չէր զգում, նա մենակ էր: Մենակությունը շատ վատ զգացում է: Աստծու ստեղծած կենդանական աշխարհում Ադամն իրեն հարմար օգնական չգտավ, և Ադամի մենակության հարցը չլուծվեց: Մարդը այսօր էլ, չհասկանալով, հաճախ կենդանու մեջ է ընկեր փնտրում:

Տեսնելով Ադամի մենակությունը՝ Աստված ստեղծեց կնոջը, բայց Ադամի մենակության պրոբլեմը չլուծվեց: Գուցե մեղմացավ, բայց չլուծվեց: Մարդկային շփումը որոշակի մեղմացնում է մենակության զգացումը, բայց վերջնականապես չի լուծում այդ խնդիրը: Մարդկային հոգին հանգստություն ու խաղաղություն չի գտնի այնքան ժամանակ, քանի դեռ հաղորդ չի եղել աստվածային կյանքին:

Եթե Ադամն ուտեր Կենաց ծառից, դրանից հետո չէր նայի չարի ու բարու գիտություն ծառին ու չէր ուտի այդ ծառից:

Մարդու հոգու աշխարհի մենակության, խաղաղության հարցը լուծվում է միայն այն ժամանակ, երբ մարդն ուտում է կյանքի ծառից և հաղորդակցվում է կենդանի Աստծու հետ:

Հիսուսի աշակերտները բժշկություն էին անում, դեեր հանելու գործություն ունեին, բայց երբ սամարացիները չընդունեցին նրանց, Հակոբոսն ու Հովհաննեսն ասացին. «Տե՛ր, կուգե՞ս, որ ըսենք երկինքեն կրակ իջնե և սատակեցնի զանոնք, ինչպես Եղիա ալ ըրավ»: Հիսուսը հանդիմանեց նրանց՝ ասելով. «Չեք գիտեր, թե ինչ հոգիի տեր եք դուք»: Չնայած նրանք քայլում էին Քրիստոսի հետ, բայց հաղորդ չէին աստվածային կյանքին: Նրանք դեռ չունեին Քրիստոսի հոգին ու ցանկացան աղոթել, որ երկնքից կրակ թափվի ու կործանի սամարացիներին: Բայց նույն աշակերտը՝ Հովհաննեսը, երբ արդեն առաքյալ էր, գրեց. «Այս բաները կը գրենք ձեզի, որպեսզի ձեր ուրախությունը կատարեալ ըլլայ» Ա

Հովհ. 1:4:

Եթե մեր հաղորդակցությունը չլինի Հոր ու Նրա Որդու հետ, մեր հոգու մենակության հարցը չի լուծվի:

Ձեռագիր, 2015թ., ՄՅ (65)

հարցը չի լուծվի:

Գերմանիայում որոշ ժամանակ առաջ մի դատ էր տեղի ունենում: Տասնվեց տարեկան աղջիկը սենյակում փակել էր իրենից մեկ տարով փոքր քրոջը և այրել էր սենյակը: Բարձր երաժշտություն էր միացրել, որպեսզի քրոջ ձայնը չլսի, խիղճը չտանջի իրեն, ու դուռը չբացի: Օգնության էին հասել փրկարարները, և ամեն բան բարեհաջող էր ավարտվել: Սակայն աղջկան դատեցին: Դատարանում այն հարցին, թե՞ ինչո՞ւ այրեցիր քրոջդ, նա պատասխանել էր. «Որովհետև ծնողներս նրան ավելի շատ էին սիրում, և ես հոգեպես ի վիճակի չէի դա տանելու, ես ինձ զգում էի դժոխքում»:

Մենակության զգացումը կապ չունի արտաքին գործոնների հետ՝ ում հետ ենք մենք, որտեղ ենք և ինչ վիճակում՝ թագավորական գահի՞ն ենք, թե՞ Գրիգոր Լուսավորչի պես՝ փոսի մեջ, մարդկանցից արհամարիվա՞ծ ենք, թե՞ մեծարված: Մեր հոգու աշխարհը չպետք է լսի այս արտաքին աշխարհի աղմուկը, քանի որ մեր հոգու կատարյալ ուրախությունը Հիսուս Քրիստոսի մեջ է:

Մարդիկ կարծում էին, թե կոմունիզմ կառուցելով մարդը կբավարարվի: Մարդը կարծում է, թե մարդկային հարաբերություններով կարող է բավարարել իր հոգեկան աշխարհի կարիքները և ասում է. «Եթե շրջապատում ոչ մի չար մարդ չլինի, բոլորը բարի լինեն, ամեն բան լավ կլինի, մարդը

երջանիկ կլինի»։ Բայց սա խաբկանք է: Այս հարցը կլուծվի միայն այն դեպքում, երբ մարդը հաղորդ լինի աստվածային կյանքին: Չմոռանանք, որ Ադամը գտնվում էր դրախտում, բայց իրեն միայնակ էր զգում:

Մարդը կարծում է, թե մարդկային հարաբերություններով կարող է բավարարել իր հոգեկան աշխարհի դատարկությունը: Բայց մարդու հոգու դատարկության հարցը կլուծվի այն ժամանակ, երբ մարդը հաղորդ լինի աստվածային կյանքին:

Դու այսօր կուրախանաս, բայց վաղը նորից կտխրես, եթե աստվածային կյանքին հաղորդ չլինես: Ավետարանի խորհուրդը գործությունը չէ, այլ Աստծու սիրո արտահայտությունն է՝ Որդու միջոցով: Նա պետք է քո հոգու աստվածային կյանքը լինի, որպեսզի քո ուրախությունը կատարյալ լինի: Հիսուսը ասաց. «Ես եմ ճանապարհը, ճշմարտությունը և կյանքը» Հովհ. 14:6:

Մեր հոգու աշխարհը պետք է վեր կանգնի մարդկային հաղորդակցությունների մեջ եղած բոլոր խնդիրներից և նայի Գողգոթա, քանի որ մենք այնտեղից կյանք ստացանք: Մենք պետք է ապրենք ուրիշ կյանքով, որն այս աշխարհից չէ:

Երկնքի արքայությունը հարստություն կամ աղքատություն չէ, ամուսնություն կամ պաշտոն չէ, այն արդարություն ու խաղաղություն է մեր մեջ՝ Սուրբ Հոգով: Երկնային կյանքը կապ չունի մարդ-մարդ հարաբերությունների հետ: Մեր հոգեբանական

դժվարությունը, մենակության զգացումը կլուծվի այն դեպքում, երբ մենք ուտենք Կենաց ծառից և հաղորդ լինենք աստվածային կյանքին:

Ամբողջ Աստվածաշունչը մեզ հրավիրում է հաղորդ լինելու աստվածային կյանքին: Մարդը պետք է հասկանա, որ մարդկային հարաբերությունների մեջ նույնիսկ եթե դրախտ էլ կառուցեն, ինչպես կոմունիստներն էին ուզում, աստվածային կյանքին հաղորդ չլինելու դեպքում մարդը կմնա հոգեպես մենակ: Մենք պետք է կապ ունենանք Որդու հետ ու հաղորդ լինենք Նրան:

Եթե քո հոգու պրոբլեմը քեզ դրդում է նույնիսկ ինքնասպանության, մի պահ վերացի՛ր քո պրոբլեմներից և մայի՛ր Քրիստոսին: Այդ բոլոր խնդիրները գալիս են մարդկային հարաբերություններից: Մենք պետք է ընդունենք Քրիստոսի առաջարկած կյանքը, որպեսզի մեր հաղորդությունը լինի Հոր և Որդու հետ, որպեսզի մեր հաղորդակցությունը կատարյալ լինի, և մեր հոգեկան աշխարհը բավարարված լինի: Ամեն:

Հրայր Ամիրբեկյան

ՄԵՂՔԻ ՑԱՎԸ

Բրահմանի* հետևորդներից մեկն իր կրոնից կամ ավանդություններից սովորել էր, որ եթե ծնկների և արմունկների վրա քայլելով գնա և Գանգես գետի մեջ լողանա, մեղքի ցավը կանհետանա: Խեղճ մարդը, ծնկների և արմունկների վրա օրերով ճամփորդելուց հետո, չափազանց հոգնած ու ընկճված, վերջապես հասնում է գետին, մեծ դժվարությամբ մտնում է ջուրը: Լավ լողանալուց հետո ջրից դուրս է գալիս ու ձեռքը սրտի վրա դնելով ասում. «Ջրից ոչ մի օգուտ չստացա, մեղքի ցավը դեռ այստեղ է»:

Հենց այդ ժամանակ մոտակա ծառի մոտից ձայն է լսում: Մի միսիոներ այնտեղ հավաքված հեթանոսների՝ Հիսուսի սիրո մասին էր

պատմում: Բրահմանի հետևորդի ուշադրությունը գրավում է այդ խոսքը, և մեծ հետաքրքրությամբ լսում է փրկության պատգամն ու ցնծությամբ բացականչում. «Իմ ուզածն ա՛յդ է, իմ կարիքն ա՛յդ է»:

Անիմաստ չարչարանքներ կրած այդ խեղճ մարդու հոգու աչքերը բացվում են և հասկանում է, որ մարդու հոգևոր ցանկություններին և կարիքներին գոհացում կարող է տալ միայն Տեր Հիսուս Քրիստոսը: Նա անմիջապես Հիսուսին ընդունում է Տեր ու Փրկիչ:

*Հինդուիզմի (հնդկական կրոն) ընդհանուր կրոնափիլիսոփայական կատեգորիաների մեջ ամենագլխավորներն են աթմանը՝ անհատական հոգին և բրահմանը՝ տիեզերական հոգին:

ԱՆՅՈՎ ՉԼԻՆԵՆՔ ՏԻՐՈՋ ԺԱՌԱՆԳՈՒԹՅԱՆ ՆԿԱՏՄԱՄԲ

Սիրելի՛ քույրեր ու եղբայրներ, օրհնյալ է մեր Տերն՝ Իր անհուն սիրո և ողորմության համար: Ուզում եմ միասին ընթերցենք Եսայի մարգարեության 49-րդ գլխի 8 և 9 համարները. «Տերն այսպես է ասում. Ընդունելի ժամանակին քեզ լսեցի, և փրկութեան օրը քեզ օգնեցի և քեզ պահպանեցի, և քեզ ուխտ շինեցի ժողովրդին, որ երկիրը հաստատես, և ժառանգեցնես աւերակացած ժառանգութիւնները: Որ ասես կապուածներին. Դուրս եկէք, և նորանց որ խաւարումն են՝ թէ Փայլեցէք. նորանք ճանապարհներին պիտի արածեն, և ամեն բլուրների վերայ նորանց համար արօտ կայ» Եսայի 49:8-9:

«Ընդունելի ժամանակին քեզ լսեցի». այս խոսքերը վերաբերում են մեր Տեր ու Փրկիչ Հիսուս Քրիստոսին: Այսօր մենք երանելի մարդիկ ենք, քանի որ հավատում ենք Տիրոջ Շնորհքին, որը դեռ գործում է: Հավատում ենք, որ Տիրոջ արյունը դեռ խոսում է, դեռ զորություն ունի՝ մաքրելու, սրբելու, նորոգելու: Որովհետև ժամանակ է գալու, սիրելիներ, որ կվերջանա Շնորհքի ժամանակաշրջանը, կփակվի փրկության դուռը, Մարդու Որդին Իր հրեշտակներին կուղարկի, և նրանք արդարների միջից չարերին կզատեն

ու կնետեն կրակի հնոցի մեջ, որտեղ կլինի լաց ու ատամների կրճտոց:

Շարունակության մեջ ասվում է, որ Նա եկավ, որպեսզի ժառանգեցնի ավերակացած ժառանգությունները:

Սիրելիներ, մեր նախահայր Ադամը Եդեմի պարտեզը որպես ժառանգություն ստացավ Տիրոջից: Եվ ամենամեծ ժառանգությունը, ամենամեծ օրհնությունն այն էր, որ օրվա հով ժամանակ Ադամը և Աստված իրար հետ հաղորդակցվում էին: Բայց տեսնում ենք, որ Ադամի՝ մեր նախահոր մեղանչելով այդ կապն ու հաղորդակցությունը կտրվեց: Բայց փառք Տիրոջը, որ Հիսուս Քրիստոսն աշխարհ եկավ ու այդ ժառանգությունը նորից մեզ պարգևեց Իր խաչելությամբ, Իր հարությամբ: Նա քանդեց մարդու և Աստծու միջև եղած թշնամության պատը, որպեսզի «ամեն Նրան հավատացողը չկորչի, այլ հավիտենական կյանք ունենա» Հովհ. 3:16:

Այսօր այդ ժառանգությունը մենք ունենք, սիրելի՛ քույրեր ու եղբայրներ: Այսօր մեզանից յուրաքանչյուրը կարող է վայելել այդ ժառանգությունը՝ անկախ նրանից, թե ինչ վիճակի, ինչ մեղքի, տառապանքի ու դժվարության մեջ է: Անկախ ցեղից ու սերունդից, պաշտոնից ու դիրքից՝ յուրաքանչյուր

որ ունի այդ բացառիկ հնարավորությունը, միայն թե դրա համար պիտի հավատա Նրան, պիտի հավատա, որ Նա խաչի վրա մահացավ ի՞ր համար, պիտի հավատա Նրա Խոսքին, և այդ Խոսքը պիտի գա ու բժշկություն բերի: «Իր խօսքը կը դրկե ու կը բժշկե զանոնք, ու կ'ազատե զանոնք իրենց կործանումէն» Սաղմոս 107:20:

Այսօր Տիրոջ Խոսքն ունի այդ զորությունը: Տերն ուզում է, որ մենք ժառանգակից լինենք այդ ժառանգությանը: Եվ այն ամենը, ինչ կորցրել է մեր նախահայր Ադամը Եդեմի պարտեզում, Հիսուս Քրիստոսը մեզ է տալիս, որպեսզի այսօր մենք ընդունենք այն և ազատվենք հավիտե-

նական կորստից: Սիրելի՛ անմահ հոգի, հավատաս, թե չհավատաս՝ դու պետք է մի օր այս կյանքին հրաժեշտ տաս, ուզես, թե չուզես՝ մի օր կյանքիդ վերջակետ պիտի դրվի: Բայց երանի՛ նրան, ով վերցնում է իր որդեգրությունը, ով հաշտվում է Աստծու հետ: Որովհետև Նրան, Ով մեղքը չէր ճանաչել, Աստված մեզ համար մեղավոր արեց, որպեսզի մենք նրանով Աստծու արդարները լինենք:

Եկեք խորհենք, որպեսզի անհոգ չգտնվենք մեզ հասանելիք ժառանգության նկատմամբ:

Արդակ Խաչարյան

Երեզ, ք. Վանաշոր

ԽՈՍՔ ՔՐԻՍՏՈՆՅԱ ԾՆՈՂՆԵՐԻՆ

«Կգրեն ձեզի հայրեր, վասն զի դուք ճանչցաք Զանիկա, որ Սկզբեն է» Ա Հովհ 2:13:

Սիրելի՛ ծնողներ, ուզում ենք Աստծու Խոսքով հորդորել ձեզ՝ համոզված լինելով, որ դուք, լինելով Աստծու զավակներ, չափազանց կարևոր եք համարում ձեր և ձեր երեխաների հոգու փրկությունը: Գաղտնիք չէ, որ այս աշխարհը գնալով ապականվում է: Մեղքը և խավարը այնքան են թանձրացել երկրի վրա, որ **ամոք, պարկեշտություն, հարգանք, պատկա-**

ռանք բառերը կարծես արդեն մոռացված հասկացություններ են այսօրվա համար: Գնալով ավելի է արմատանում այսպես կոչված «ազատ» ապրելու գաղափարախոսությունը: Իհարկե, այդ ամենը խաբկանք է, սատանայի սուտը: Մարդիկ իրականում ձգտում են ոչ թե Քրիստոսով իրական ազատության, ինչպես ասվում է Հովհ. 8:31-32-ում. «.....Եթե դուք իմ խոսքիս մեջ կենաք, ճշմարտապես իմ աշակերտներս կըլլաք. Եվ ճշմարտությունը պիտի գիտենաք ու այն

Պատկեր, 2015թ., ՁԿ (65)

ճշմարտությունը ձեզ պիտի ազատի», այլ ազատություն են տալիս մարմնին՝ դառնալով մարմնի ցանկությունների գերին: Այսպիսի իրականության պայմաններում մեղքերից խուսափելը և աստվածային արդարությամբ և սրբությամբ ապրելը մեր երեխաների համար խիստ դժվարացել է, մանավանդ նրանց համար, ովքեր հոգևորապես պատերազմելու և հաղթական կյանքով ապրելու քիչ կարողություն ունեն:

Դեռահաս պատանին ունի ծնողների օգնության կարիքը: Այդ օգնությունը պետք է լինի ամենօրյա և հետևողական: Նախ՝ ամեն բանից առաջ պետք է նայել Աստծու Խոսքին: Նա ասում է. «Կրթե՛ մանուկն իր ճամփան սկսած ատենը, որպեսզի իր ծերության ատենն ալ անկէ չխտորի» Առակաց 22:6: Եթե մի ծնող այս խոսքը չի կատարում, այսինքն՝ իր երեխային փոքր հասակից չի սովորեցնում, ապա երեխայի մեծանալուց հետո շատ է դժվարանում նրան ուղղելը:

Ամեն բանին ժամանակ կա: Երբեք թույլ մի՛ գտնվեք ձեր երեխաներին խրատելու և ուղղելու հարցում: Անպայման ժամանակ հատկացրեք նրանց, լավ ճանաչեք նրանց, նրանց հետ աղոթեք ոչ միայն այն ժամանակ,

երբ նրանք հիվանդանում են կամ որևէ բանի կարիք ունեն, այլ ամեն ժամանակ: Կանոնավոր կերպով սովորեցրեք նրանց Աստծու Խոսքը: Միշտ խոսեք Քրիստոսի ու Նրա խաչի, Նրա թափած արյան մասին: Սովորեցրեք խոստովանության կարևորության մասին: «Իր հանցանքները ծածկողը հաջողություն չի գտնի, բայց զանոնք խոստովանողն ու մեկդի ձգողը ողորմություն կգտնե» Առակաց 28:13:

Երեխաներին սովորեցրեք, որ գոյություն ունի որոշակի տարիք, որին հասնելով՝ ինքն արդեն Աստծու առաջ անձամբ է պատասխանատու իր բոլոր արարքների համար: «Ով երիտասարդ, քու մանկությանդ մեջ ուրախ եղիր, ու երիտասարդությանդ օրերուն մեջ սիրտդ թող քեզ զվարճացնե և քու սրտիդ ճամփաներովը ու աչքերովը նայվածքովը քալե, բայց գիտցիր, թե ասոնց ամենուն համար Աստված քեզ դատաստանի պիտի կանչե» Ժող. 11:9:

Միրելի՛ ծնողներ, խնդրե՛ք Տիրոջից շնորհք, և թող Տերը իմաստություն տա բոլոր ծնողներին՝ կրթելու իրենց երեխաներին դեռ փոքր հասակից: Կեղեցին էլ թող միշտ աղոթի բոլոր երեխաների համար: ԱՄԵՆ:

Մուրադ Սարգսյան
սարկավագ

ԿԱՄԵՆՈՒՄ ԵՄ, ՄԱՔՐՎԻՐ

Երբ սարից ցած իջավ, շարերը գնացին նրա ետևից: Ահա մի բորոտ եկավ, երկրպագություն էր անում ու ասում. «Տեր, եթե ուզես, կարող ես ինձ մաքրել: Հիսուսն իր ձեռքը երկարեց դիպավ նրան ու ասաց. «Կամենում եմ, մաքրվիր»: Եվ անմիջապես նրա բորոտությունը մաքրվեց»:

Մատթեոս 8:1-4

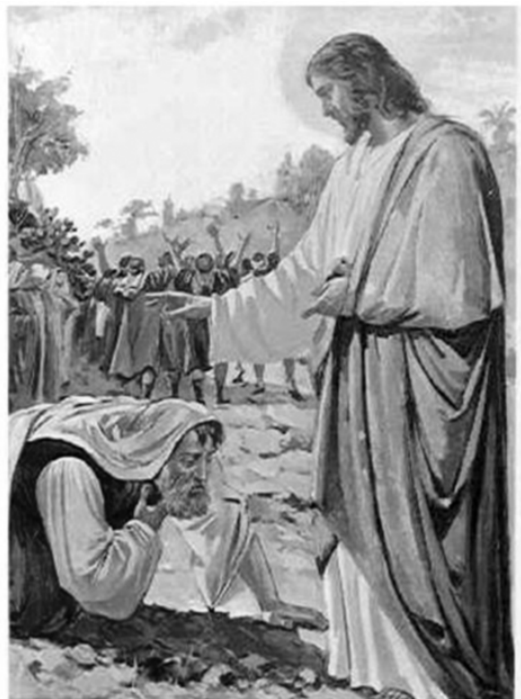
Երբ սկսեցի հասկանալ, որ բորոտ եմ, համաձայն օրենքի՝ ես պետք է գնայի քահանայի մոտ, և նա կհաստատեր իմ բորոտությունը: Այդ պահից ես ընտանիքիս մոտ գնալու իրավունք այլևս չունեի: Ես հավիտյան վտարված էի մարդկային հասարակությունից: Այդուհետ ես ստիպված էի ապրել ինձ նման բորոտների հետ, վզիս կրել զանգ, որի զնգոցը մարդկանց զգուշացնելու էր մոտեցող բորոտի մասին: Մարդկանց մոտենալիս պիտի քարձրածայն ասեի. «Անմաքուր եմ, անմաքուր եմ»:

Այսպես անցավ իմ ողորմելի կյանքից հինգ-վեց տարի: Ցանկանալով ցանկանում էի լինել ընտանիքիս կողքին, գրկել զավակներիս, դառնալ հանրության անդամ: Իմ անհուսությունն ինձ տանում էր հուսալքության:

Պատահաբար իմացա, որ ոչ այնքան հեռու մի վայրում կա Մեկը, Ով Իրեն կոչում է Աստծու Որդի և բուժում է մարդկանց: Նա իմ վերջին հույսն էր: Ես որոշեցի դիմել Նրան:

Տեսնելով մարդկանց հոծ բազմությունը՝ ես ոչ թե հեռացա նրանցից, այլ վազեցի Նրան ընդառաջ: Մի վայրկյան ամբոխը կանգնեց, քարացավ, հետո քարեր նետվեցին իմ կողմը:

Բոլորը ետ քաշվեցին ինձնից, բոլորը՝ քացի մեկից: Նա եկավ դեպի ինձ: Ընկա Նրա ոտքերն ու աղերսեցի. «Եթե կամենաս, կարող ես ինձ մաքրել»: Ի պատասխան ես լսեցի. «Կամենում եմ, մաքրվիր»:

Պատկեր, 2015թ., ՇՆՅ (65)

Մեր քաղաքակիրթ աշխարհում բոլորությունը համարյա մոռացվել է: Հին աշխարհում այն համարվում էր Աստծու անեծք: Սուրբ Գրքում այն նույնացվում էր մեղքի հետ: Երբ մարդը կորցնում է մեղքի զգացողությունը, այն ավելի շատ է ազդում մարդու վրա: Զրկվելով իրականության զգացումից՝ մարդը կորցնում է բարու և չարի, մեղքի և սրբության կողմնացույցը: Մեղքը նախ և առաջ գատում է մեզ Աստծուց:

Այն մարդը, որը չի զգում իր մեղքը, հոգեպես մեռած է: Նա անտարբեր է Աստծու նկատմամբ, անտարբեր է իր հավիտենության նկատմամբ ու չի հետաքրքրվում իր հոգու փրկությամբ:

Եթե դուք այդ վիճակում եք, ուրեմն մահացու վտանգի մեջ եք: Սատանան բթացրել է ձեր զգայարանները, որպեսզի դուք բժշկության համար չդիմեք Աստծուն: Արդյո՞ք ժամանակը չէ սեփական աքսորավայրից դուրս գալու և Աստծուն խնդրելու. «Եթե կամենաս, կարող ես մաքրել ինձ»: Եվ իհարկե, Աստված կամենում է և կարող է մեղքի բորոտությունից մաքրել յուրաքանչյուրին, ով կգնա Իր մոտ: Նա մեզ կանչել է լիակատար կյանքի՝ Հիսուս Քրիստոսով մաքրության ու սրբության: Միայն թե ասեք Նրան. «Ուզում եմ առողջ, ուրախ լինել: Ուզում եմ բոլորին սիրել, լինել այնպիսին, ինչպիսին ինձ ուզում է տեսնել Աստված»:

Դ Թագավորաց 5:1-14 համարներում պատմվում է ասորական բանակի

գորահրամանատար Նեեման ասորու մասին: Նա հիվանդ էր բորոտությամբ, սակայն մեծամտությունը նրան սկզբում թույլ չտվեց դիմել Աստծու մարգարեին, ինչպես իրեն խորհուրդ էին տվել: Նա այդ քայլը համարում էր իր արժանապատվությանը դեմ:

Սակայն հիվանդությունը նրան ստիպեց, որ գնա Եղիսե մարգարեի մոտ ու մարգարեի ծառայի միջոցով ստանա պատգամը. «Գնա և յոթ անգամ լվացվիր Հորդանան գետում և մարմինդ քեզ կդառնա և կմաքրվես» Դ Թագավորաց 5:10-11:

Սկզբում դա վիրավորեց գորավարին, սակայն ինչ արած, ստիպված էր լսել Աստծու մարդուն...

Համաձայն Սուրբ Գրքի՝ բորոտությունը մեղքի խորհրդապատկերն է, իսկ ջուրը՝ մաքրության, նոր կյանքի: Նույն պատճառով էլ ջրհեղեղի ջրերը ծածկեցին երկիրը:

Ջրի մկրտությունը խորհրդանշում է թաղում և հարություն Հիսուս Քրիստոսով՝ նոր կյանքի համար:

Բորոտությունն ու ջուրը, մեղքն ու Հիսուս Քրիստոսի արյունով նրանից մաքրվելը այսօր էլ իրականություն են: Միլիոնավոր մարդիկ կատարել են իրենց ընտրությունն ու միացել Հիսուս Քրիստոսին, «Որովհետև Աստծո շնորհքը երևաց, որը փրկարար է, ամեն մարդկանց համար» Տիտ.2:11:

**Դուք ցանկանո՞ւմ եք այսօր
մաքրվել:
Որոշումը ձերն է:**

ՊՅՈՏՐ ՀԱՅԴԻՉԻ ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆԸ

Բելառուսի Հանրապետության իրավապահ մարմիններից մեկի բարձրաստիճան սպա Պյոտր Հայդիչը երեսուհինգ տարեկան հասակում իմանում է, որ անբուժելի հիվանդ է: Ինչպե՞ս ապրել՝ գիտենալով, որ քիչ ժամանակ է քեզ մնացել...

Անգործությունը որոշ մարդկանց տանում է խոնարհության և Աստծուն որոնելու, այլոց մոտ անգործությունից արյունը եռում է, և նրանք իրենց տառապանքների համար մեղադրում են Աստծուն: Բայց Աստծուն փնտրելու բնությունը դրված է մարդու մեջ:

- Ինձ հայտնեցին, որ ինձ մոտ հայտնաբերվել է երիկամների անբուժելի հիվանդություն՝ քրոնիկական դիֆուզ գլոմերուլոնեֆրիտ: Իսկ հետո ասացին, որ այդ հիվանդության դեմ պայքարի ոչ մի միջոց չկա: Ասացին նաև, որ եթե չծխեմ և ալկոհոլ չօգտագործեմ, տասներկու տարի կապրեմ: Ես վեր թռա տեղիցս ու լացով ասացի. «Աստված իմ, ո՞ր մեղքիս համար»: Այդ ժամանակ ես ինքս ինձ հավատացյալ էի համարում: Քանի որ ես անդադար լացում էի, ինձ օգնեցին նստել և ասացին, որ ինձ ոչնչով չեն կարող օգնել, որովհետև մեկ տարի առաջ այս հիվանդությունից մահացել է Յուրի Անդրոպովը (ԽՍՀՄ գլխավոր քարտուղարը):

Ես ստիպված էի այդ մասին հայտնել կնոջս, իսկ նա ինձ ասաց. «Պե՛տ-յա, չէ՞ որ մենք երկուսս էլ հավատացյալ

ընտանիքներից ենք (երկուսս էլ ուղղափառ էինք), սկսիր հաճախել եկեղեցի, մոմ վառիր, սրբապատկերներին դիմիր...»:

Սկսեցի հաճախել եկեղեցի, այն էլ միայն աշխատանքային օրերին, որպեսզի եկեղեցին մարդաշատ չլինի: Ես հույս ունեի, որ Աստված բարեգութ է և, ինձ ծնկների վրա տեսնելով, կխղճա ու կբուժի:

Այդ ժամանակ արդեն սկսվել էր ԽՍՀՄ-ի քայքայումը, և դա առիթ էր, որ իրենց գործունեությունը ծավալեին զանազան էքստրասենսներն ու գուշակները: Բելառուսում ճանաչում էր ձեռք բերել ոմն Ֆիդորան: Դժվարությամբ, բայց կարողացա հանդիպել նրան: Նա խորհուրդ տվեց գնալ իմ ծննդավայր՝ Մոգիլյովի մարզ և այնտեղից կավ բերել, որն էլ ինքը կլիցքավորի դրական, բուժիչ լիցքերով:

Ես մոտ երկու տարի կերա այդ կավը, ինչի հետևանքով վիճակս ավելի ծանրացավ: Հիվանդությունը գնալով զարգանում էր, վիճակս՝ ծանրանում: Հանկարծ իմացա, որ մայրս հաճախում է Ավետարանի հավատքի քրիստոնյաների եկեղեցի: Ամմիջապես ուղղվեցի մորս մոտ, որպեսզի նրան ճիշտ ճանապարհի բերեմ ու հեռացնեմ աղանդավորներից:

- Դու հասկանո՞ւմ ես, որ եթե այդ մասին իմանան, ինձ պաշտոնանկ կանեն:

Նա գիտեր իմ առողջական վի-

Պատկեր, 2015թ., ՁԿՅ (65)

ճակի մասին և ասաց. «Որդի՛ս, ես Աստծուց հայտնություն ունեմ, որ եթե դու մեր եկեղեցու շեմից ներս մտնես, Աստված քեզ կբուժի»:

Ամեն անգամ, երբ գնում էի մորս այցելության, նա ինձ հետ Աստծու Խոսքից էր խոսում ու ինձ հորդորում էր գղջալ, ապաշխարել: Ես նրան բացատրում էի, որ աշխարհի հզորագույն մարդն անգամ չի կարողացել բուժվել այս հիվանդությունից: Սակայն նա անսասան էր ու ասում էր. «Մի՞թե Աստծու մոտ անկարելի բան կա»:

1995 թվականի մարտ ամսին լրանում էր բժիշկների սահմանած տասներկու տարին: Այդ մասին էր խոսում նաև իմ վիճակի վատացումը: Ես արդեն ծրագրում էի, թե որտեղ պետք է թաղեն ինձ: Բայց հանկարծակի կաթվածն ինձ ստիպեց գնալ մորս տուն՝ պայմանով, որ նա ինձ չի տանի եկեղեցի կամ հովվի տուն:

Ես հայտնի մարդ էի ու անհանգստանում էի իմ անվան համար: Այդ ժամանակ աղջիկս արդեն հինգ տարեկան էր, և ես նրա ապագայի համար նույնպես անհանգստանում էի: Երբ ինձ տեղափոխում էին մորս տուն, կինս իր հետ բերում էր իմ թաղման համար պատրաստած կոստյումս: Բոլոր հարևաններն ինձ ճանապարհում էին՝ մտածելով, որ այլևս չենք տեսնվելու: Ես ցավերից գալարվում էի, չկար ոչ դեղ, ոչ օգնություն:

Մայրս միշտ խնդրում էր, որ Աստված ինձ ապաշխարություն տա: Այդ բանն ինձ համար խիստ անցանկալի էր, ես չէի ցանկանում դա՝

հասկանալով, որ եթե այդ բանը տեղի ունենա, ինձ թաղելու են աղանդավորները:

Մայրս ծնկած էր խնդրում, իսկ երբ հոգնում էր, ոտքի էր կանգնում ու շարունակում կանգնած խնդրել: Ես տեսնում էի, որ նա գիշեր-ցերեկ Աստծու առաջ լալիս է ինձ համար:

Ժամանակն անցնում էր: Մայրս անդադար աղոթում էր, իսկ ես արդեն զգում էի մահվան շունչը: Ներսից մի ձայն ինձ ասում էր. «Այսօր, այսօր»: Ես հասկանում էի, որ այդ բառի ետևում թաքնված է «վերջ» բառը:

Ես խնդրեցի մորս, որ ինձ լողացնի ու հագցնի իմ հուղարկավորության հագուստը, ապա արտասանեցի «Հայր մեր» աղոթքը: Ես մտովի հրաժեշտ էի տալիս ինձ շրջապատող բնությանն ու շատ էի խղճում ինձ: Ոչինչ այնպես չի ծվատում մարդու հոգին, ինչպես խղճահարությունը սեփական անձի նկատմամբ:

Երբ մայրս դրսում զբաղված էր, հանեցի իմ թաքցրած օդու շիշն ու երեք կումով խմեցի այն: Հետո պառկեցի, ձեռքերս դրեցի կրծքիս ու սպասում էի մահվանը՝ մխիթարված լինելով, որ հավատքս պահեցի և մեռնում եմ որպես ուղղափառ քրիստոնյա:

Մթության մեջ ինձ թվաց, թե դժոխքում եմ, որովհետև մայրս միշտ ասում էր, որ եթե չապաշխարեմ, դժոխք եմ գնալու: Այդ ժամանակ լսեցի մորս ձայնը. «Որդի՛ս, դու դեռ ո՞ղջ ես. ես լսում եմ, թե ինչպես է կանգնում քո սիրտը: Պյո՛տր, սիրելի՛ս, գուցե քեզ մի քանի րոպե է մնացել... գիտեմ, որ դու չես կարող խոսել, թո՛ւյլ տուր քո

փոխարեն ես զոջման աղոթք բերեմ Տիրոջը: Համաձայնության մի նշան տուր ինձ...»:

Ես, փոխանակ օգտվեի այդ վերջին հնարավորությունից, ձեռքերս ձգեցի, որ մայրս իմ փոխարեն չանի այդ աղոթքը: Այդ վիճակում էլ ես ընկա մոռացության մեջ:

Առավոտյան, երբ արթնացա, տեսա, որ էլի նույն անկողնու մեջ եմ, մորս գլուխն էլի անկողնուս վրա է. նա ամբողջ գիշեր աղոթել էր: Ես զարմացա, որ նա նորից աղոթում ու ինձ համար ապաշխարություն է խնդրում: Եվ այդ ժամանակ ես առաջին անգամ լուրջ մտածեցի ապաշխարության մասին. գուցե դա՞ է մարդու համար ամենակարևորը: Մտածեցի՝ լավ է, որ չեմ մահացել, բայց արդյո՞ք կապրեմ մինչև զոջման աղոթքի պահը: Ես նրան հարցրի.

- Մայրի՛կ, այսօր շաբաթվա ո՞ր օրն է:

- Շաբաթ է, որդի՛ս, իսկ վաղը կիրակի է, և եկեղեցում հավաքույթ կա:

- Մայրի՛կ, եթե ես մինչև վաղը ողջ մնամ, տարե՛ք ինձ, խնդրում եմ, ձեր եկեղեցի:

Մենք եկեղեցի մտանք շատ վաղ: Այդ օրը 1995թ. մարտի 26-ն էր: Ես տեսա այն շենք, որի մասին մայրս ասում էր: Ես հագիվ էի կարողանում խոսել, բայց մորս հարցրի.

- Սա՞ է այն շենք, որ դու ասում էիր: Նա ասաց.

- Որդի՛ս, սա Աստծու տունն է, սրանք երկնքի դարպասներն են, այստեղ ոչ մի ավելորդ բան պետք չէ ասել: Հավաքույթի վերջում միայն ես

քեզ նշան կանեմ, կօգնեմ քեզ դուրս գալ ամբիոնի առաջ, միայն թե դու ապրի՛ր մինչև այս հավաքույթի ավարտը: Կասես միայն. «Հիսուս Քրիստոս, ների՛ր ինձ՝ մեղավորիս»:

Ես առողջանալու, բժշկվելու հույս ունեի... սակայն ինձ համար այնքան դժվար էր խոսելը, որ ես հարցրի. «Վե՞րջ»:

- Ո՛չ, որդիս, գուցե դու դեռ չմեռնես: Ես շատ եմ խնդրել Տիրոջը, որ դա հավաքույթի ժամանակ տեղի չունենա: Այդ ժամանակ դու կասես. «Թանկագին եկեղեցի, խնդրում եմ աղոթեք ինձ համար»:

«Թանկագին» բառի վրա դեմքս այլափոխվեց: Ասացի.

- Մայրի՛կ, դու գիտես՝ ես կոմունիստ եմ, այնպիսի տեղում եմ աշխատում...

- Լավ, որդիս, ուղղակի ասա. «Եկեղեցի, խնդրում եմ, ինձ համար աղոթեք»:

Ես հույս ունեի, որ մայրս ինչ-որ բան կասի ինձ կյանք տալու մասին և հարցրի. «Վե՞րջ»:

- Չէ՛, որդիս, կասես. «Հիսուս Քրիստոս, եթե ես ողջ մնամ, ես Քեզ կծառայեմ»:

Լսում էի նրան ու հիշում, որ նա ասում էր, թե Աստծու համար անհնարին բան չկա... իսկ հիմա ասում է, որ ես կմեռնեմ... Ես ուզում էի նրա հետ վիճել, հարցեր տալ, բայց այդ ամենի համար ուժ չունեի: Հետո շարունակեց.

- Տա Աստված, որ դու հասցնես անել մեղավորի աղոթքը, դուրս գաս այս եկեղեցու դռներից ու կարող ես մեռնել: Սրանից ավելի ոչինչ չսպասես:

աղ. 2015թ. Մհ. (65)

- Բա հրավառությունը,- շնչացի ես:

- Որդի՛ս, այդ կոմունիստները քեզ այնպես են խելքահան արել, որ դու մտածում ես, թե գերեզմանում կլսե՞ս այդ հրավառության ձայնը:

Ապա խստորեն ասաց.

- Ես, որպես քո մայր, իրավունք ունեմ քեզ վրա և քեզ ասում եմ. դու իրավունք ունես եկեղեցուն խնդրելու, որ աղոթեն քո առողջության համար, բայց ես քեզ արգելում եմ հոգնեցնել իմ քույրերին ու եղբայրներին քո խնդրանքով: Դու կենդանի դիակ ես, քեզ մնացել է մեղա գալու մի վերջին հնարավորություն, իսկ դու մտածում ես, թե քեզ ի՞նչ պատիվներով պիտի հուղարկավորեն... Ես քեզ արգելում եմ, Տիրոջս չանհանգստացնես:

Ես էլի ինչ-որ բան էի ուզում ասել, բայց մոտեցան եղբայրները և մորս հետ միասին ինձ տարան բեմի մոտ: Ես Աստվածաշունչ չէի ուսումնասիրել, բայց երբ ինձ տանում էին, հանկարծ հիշեցի Հիսուսի հետ խաչված ավագակի խոսքերը. «Մենք իրավունքով ենք դատապարտված, քանզի ահա մեր արածների արժանավոր հատուցումն ենք առնում, բայց Նա մի վատ բան չարեց»: Այս բառերն, ի զարմանս ինձ, հանգստացրին ինձ, ու ես արդեն համոզված էի, որ մեղավոր եմ: Ինձ այլևս պետք չէր համոզել: Ես հագիվ էի կարողանում մատել, քանի որ ցավերս ուժեղացել էին: Ուզում էի կուշ գալ, ցավից ոռնալ, ինչպես անում էի տանը, բայց... դիմացա: Երբ երեցը բարձրացավ ամբիոնի մոտ աղոթելու, մայրս մոտեցավ ինձ, օգնեց ոտքի կանգնել:

Ես տեսա, որ ամբողջ եկեղեցին, մոտ հինգ հարյուր հոգի, ոտքի է կանգնել ինձ համար աղոթելու: Դա այնքան հաճելի էր... Երեց եղբայրն իջավ ամբիոնից, նրան միացան ևս երկու եղբայր (հետագայում իմացա, որ սարկավագներն էին) և ինձ օգնեցին, որ կանգնեմ: Ես պատրաստվում էի մեղավորի աղոթքն ասել, բայց գլուխս լցված էր բոլորովին այլ մտքերով. «Դու այս ո՞ր ես հասել, ի՞նչ խայտառակություն... սպա, կոմունիստ, և եկել ես այս աղանդավորներից ներողություն՞ն խնդրելու: Կա՞նգ առ, միևնույնն է մեռնում ես, չէ՞ որ քո անունը չի ջնջվի կոմունիստների ցուցակից: Քանի դեռ ուշ չէ՝ նստի՛ր»:

Ես հասկացա, որ այդ մտքերը սատանայից են: Աչքերս երկինք բարձրացրի ու մտովի խնդրեցի. «Աստված իմ, օգնիր»: Վերջապես, հավաքելով բոլոր ուժերս, ասացի. «Հիսուս Քրիստոս, ների՛ր մեղավորիս: Եկեղեցի՛, խնդրում եմ, ինձ համար աղոթեք...»: Ոտքերս թուլացան, և ես երեսի վրա ընկա գետնին: Ծառայող եղբայրներն ու մայրս կողքիս ծնկի եկան: Երբ որոշ ժամանակ անց ես գլուխս կարողացա թեքել, տեսա, որ ողջ դահլիճը ծնկի է եկել: Ուշքի գալով՝ ասացի այն, ինչ հանձնարարել էր մայրս. «Հիսուս Քրիստոս, եթե ես ողջ մնամ, ես քեզ կծառայեմ»: Ես պառկած մտածում էի, որ ինչ մայրս ասել էր՝ ասացի, ինձ էլ ի՞նչ է մնում: Ու ես սկսեցի հրաժարվել կոմունիզմից: Ինձ այդ մասին ոչ ոք չէր ասել: Ժամանակին ես շատ նվիրված կոմունիստ էի ու հավատում էի, որ մի

օր կոմունիզմը կհաղթի: Բայց որ-
պեսզի Աստված ինձ արժանավայել
ընդունի, որոշեցի հրաժարվել իմ կո-
մունիստական դավանանքից:

Երբ ես ընկա գետնին, ժամին
նայեցի՝ 12:05 էր: Երբ ինձ բարձրա-
ցրին, արդեն 12:25 էր: Ես չէի զգացել,
թե ժամանակն ինչպես է անցել: Հովիվ
եղբայրը մոտեցավ ինձ, ձեռքս բռնեց
ու շնորհավորեց, որ Աստված ներել է
իմ մեղքերը, Երկնային Արքայությունն
է ինձ տվել: Հետո հարցրեց, թե արդ-
յո՞ք հավատում եմ, որ ներված եմ ու
փրկված: Քանի որ խոսել չէի կարո-
ղանում, գլխով դրական նշան արեցի:
Հովիվը շարունակում էր խոսել.
«Գիտե՞ք, թե հիմա երկնքում ինչ է
կատարվում»: Ես գլխով բացասական
նշան արեցի: «Երկինքը շարժվում է,
հրեշտակները ցնծում են... Ձեր ա-
նունը գրվեց Կյանքի Գրքում»: Ես
շփոթվեցի. չէ՞ որ ես ոչնչով չեմ վաս-
տակել դա: Ես կոմունիստ էի և սովոր
էի՝ ինչին հավատում էի՝ ասել այո,
ինչին ոչ՝ ասել ոչ: Հիմա ինձ հարցնում
են՝ դուք հավատո՞ւմ եք, որ փրկված
եք: Ի՞նչ ասեմ: Ես նայեցի եկեղեցուն.
մարդիկ սրբում էին իրենց արցունք-
ներն ու ինձ գլխով նշան էին անում, որ
ասեմ «Այո»: Դա ինձ համոզեց, և ես
հազիվ ասացի «Հավատում եմ»:

Ասելուց հետո զգացի, որ երի-
կամներս առողջացան, ցավերը վայր-
կենապես դադարեցին, ես պատրաստ
էի ցատկելու: Այդ պահին ինձնից
կարծես մի ծանր երկաթյա պատյան
աղմուկով պոկվեց-ընկավ ու այնպիսի

մի դող բռնեց, որ ինձ թվաց, թե մերկ
եմ: Ես վախեցած նայեցի ինքս ինձ. չէ՛,
հագուստս տեղում էր: Մտքերը հար-
ձակվում էին անդադար... Ես ինչպե՞ս
կարող եմ բուժվել, չէ՞ որ դա անբուժելի
հիվանդություն է: Մի՞թե դա իրակա-
նություն է: Ես ուզում էի գոռալ, ասել
մարդկանց, որ այս հիվանդությունը չի
բուժվում, բայց նրանք այնքան ուրախ
էին ինձ համար, որ ես մտածեցի՝
հաջորդ կիրակի կգամ ու կպատմեմ
նրանց:

Այդ պահից ես այլևս ցավ չեմ
ունեցել: Ես ունեմ իմ հիվանդությունը
հաստատող փաստաթղթեր, ինչպես
նաև փաստաթղթեր, որոնք հաստա-
տում են, որ այժմ իմ երիկամներն
առողջ են: Եվ որպեսզի չասեին, թե
հիվանդության սխալ ախտորոշում է
եղել, Աստված իմ երիկամների վրա
թողել է այդ սարսափելի հիվան-
դությունից հետո մնացած սպիներ:

Երբ տուն վերադարձա, կինս, դուռը
բացելով, ուրախությունից ձեռքերն
իրար խփեց, ինձ զգուշությամբ ներս
տարավ, նստեցրեց աղջկա կողքին ու
հարցրեց, թե ինչպես է դա տեղի
ունեցել: Նա մանրամասն հարցա-
քննում էր ինձ: Երբ ես հարցրի, թե նրա
ինչին է պետք այդ ամենը, նա ինձ
ասաց.

- Ինձ համար մեր քաղաքում գտիր
այդպիսի եկեղեցի, ես ուզում եմ
ծառայել կենդանի Աստծուն:

Նա մույնպես ապաշխարեց, և
հիմա մենք երեքս էլ ծառայում ենք
Տիրոջը:

Երբ ես հարցրի, թե նրա
ինչին է պետք այդ ամենը, նա ինձ
ասաց.

ՎԿԱՅՈՒԹՅՈՒՆ

Ես հղի էի, վատ էի զգում ու գնացի հիվանդանոց: Այնտեղ ինձ ասացին, որ եթե այդ երեխան ծնվի, շատ արատներ կունենա ու նույնիսկ չի քայլի: Նրանք ինձ ասացին, որ անհապաղ պետք է ընդհատել հղիությունը: Սակայն ես ու ամուսինս այդ մասին չէինք էլ ուզում լսել:

Այդ օրերին Գյումրիում եղբայրական մեծ հավաքույթ էր տեղի ունենալու: Մենք որոշեցինք գնալ այնտեղ, որպեսզի զրուցենք Մամիկոն եղբոր հետ ու խորհուրդ հարցնենք: Մամիկոն եղբայրը խորհուրդ տվեց, որ զրուցենք Բաբի եղբոր հետ: Ուկրաինայի Բաբի եղբայրն այդ ժամանակ Հայաստանում էր: Նրա հետ զրույցից հետո սկսեցինք աղոթել, նա ձեռքը դրեց իմ գլխին ու աղոթեց ինձ համար: Այդ պահին ես զգացի Աստծու ներկայությունը: Եղբայրն ինձ ասաց, որ քաջ լինեմ ու Հիսուսով ընթանամ: Ես այդ ժամանակ համարձակ ու թեթևացած զգացի ինձ: Տուն գնալիս արդեն ոչ մի ցավ չունեի:

Անցավ որոշ ժամանակ, մենք պետք է գնայինք Պենտեկոստեի հավաքույթին: Հենց այդ պահին իմ ցավերը վրա հասան: Ամուսինս ինձ շտապ հասցրեց Արթիկի հիվանդանոց: Երեխային ունեցա շատ մեծ դժվարություններով: Այնուհետև ինձ մոտ սկսեց կենաց ու մահու պայքար. 3-4 ժամ արյունահոսում էի: Բժիշկները ջանք չէին խնայում ինձ օգնություն ցուցաբերելու համար: Նրանք ձեռքերը վեր տարածելով ասացին, որ իրենք հնարավոր ամեն բան արել են, այժմ թող իմ Տեր Աստվածն ինձ փրկի: Այդ ասելուց հետո արյունահոսությունն անմիջապես դադարեց:

Բժիշկները շատ զարմացած ասացին, որ՝ իրոք, իմ Տեր Աստվածը կենդանի է:

Հիմա իմ փոքրիկը, որին թույլ չէին տալիս աշխարհ գալ, երեք տարեկան է: Փառք Աստծուն, բալիկս շատ գեղեցիկ, առողջ և աշխույժ երեխա է: Նրա անունը Երեմիա ենք դրել: Փառք մեր կենդանի, բազումողորմ ու ամենակարող Տիրոջը:

Մակարյան Գայանե

Ոչինչ հոգս մի անեք. այլ ամեն բանում աղօթքով եւ աղաչանքով եւ գոհությամբ՝ ձեր խնդրուածքները թող յայտնի լինեն Աստուծուն:

Փիլիպեցիս 4:6

Եթէ ձեզանից մէկը հիւանդ է, թող եկեղեցու երէցներին կանչէ, որ նորա վերայ աղօթք անեն, նորան իւղով օծեն Տիրոջ անունովը. եւ հաւատքով աղօթքը կփրկէ այն հիվանդին...

Հակոբոս 5:14

ԱՅՍՕՐ Է ՓՐԿՈՒԹՅԱՆ ՕՐԸ

...Ահա, հիմա է ընդունելի ժամանակը,
ահա, հիմա է փրկության օրը:
Բ Կորնթ. 6:2

Հոգի
անունով

մի աղջիկ կար:

Մի օր ազգականներից մեկը նրան ասում է, որ չորեքշաբթի երեկոյան համերգ է լինելու, և մի տոմս է տալիս նրան: Հռութն առարկում է, թե՛ չորեքշաբթի երեկոյան հավաքույթի է գնալու, բայց երբ ազգականը համոզում է՝ ասելով, որ երգիչներն ուրբաթ մեկնելու են, Հռութը խոստանում է գնալ համերգին: Հռութը քնում է և երազում տեսնում, թե ինչպես է հրեշտակն իրեն հարցնում.

- Հռո՛ւթ, վաղը երեկոյան ո՞ր ես գնալու:

- Համերգ,- պատասխանում է Հռութը:

Հրեշտակն ասում է.

- Հռո՛ւթ, մի հոգու արժեքն այդքան քի՞չ է քեզ համար:

Հռութն արթնանում է ու թեև չի հասկանում հրեշտակի ասածը, բայց որոշում է տոմսը վերադարձնել և գնալ հավաքույթի: Հավաքույթի ժամանակ նա զարմանալի ուրախություն է զգում և երգելիս ոտքի է կանգնում ու վկայում, որ այդ երեկո համերգի էր

հրավիրված, սակայն նախընտրել է հավաքույթի գալ: Նա ասում է.

- Այստեղ շատ ավելի ուրախ եմ, քան համերգի ժամանակ կարող էի լինել: Ես չգիտեմ աշխարհում այնպիսի մի երգ, որ մեր երգած այս հոգևոր երգի պես անուշ հնչի:

Հավաքույթի վերջում, երբ հովիվն ապաշխարել ցանկացողներին առաջ է կանչում, մի կին, առաջ գալով, Հիսուսին է հանձնվում: Հետո այս կինը մոտենում է Հռութին և ասում.

- Ուզում եմ ասել, որ այսօրվա քո վկայությունն ինձ մղեց ապաշխարության: Տասը տարի է, ինչ եկեղեցի չեմ մտել, այստեղ էլ բարեկամներիցս մեկի խնդրանքով եմ եկել: Երբ դու վկայեցիր, որ համերգ գնալուց առավել հավաքույթի գալն ես նախընտրել և հիշեցիր, որ աշխարհում չկա այնպիսի մի երգ, որ այստեղ երգված հոգևոր երգից անուշ լինի, այդ ժամանակ ես մտածեցի, որ քրիստոնեության մեջ մի բան կա, որն արժե ունենալ: Ես որոշեցի ունենալ այն:

Այդ ժամանակ Հռութը հասկանում է հրեշտակի ասածի նշանակությունը, բայց իր երազի մասին ոչինչ չի ասում

Պատկեր, 2015թ., № 3 (65)

այդ կնոջը: Հետո Հռութը տուն է գնում: Նրանց տունը երկաթգծի մոտ էր: Կեսգիշերին սարսափելի աղմուկ է լսվում: Հռութն արթնանում է քնից, պատուհանից դուրս նայում և հասկանում, որ վթար է տեղի ունեցել: Նա արագ դուրս է վազում վիրավորներին օգնելու: Վիրավորների մեջ նա տեսնում է հավաքության ժամանակ ապաշ-

խարած կնոջը: Նրան Հռութի տուն են բերում: Կինը, Հռութի ձեռքը սեղմելով, կամաց ասում է.

- Ո՛վ աղջիկ, ես մահանում եմ: Այսօրվա հավաքության ապաշխարելու իմ վերջին հնարավորությունը եղավ: Եթե դու չվկայեիր, և եթե ես էլ չհնազանդվեի, ի՞նչ պիտի անեի:

Այս ասելով՝ կինը հոգին ավանդում է:

Ուրեմն, գնացեք ու սովորեցրեք բոլոր ազգերին...

Մատթ. 28:19

Միսիոներ Դավիթ Լիվինգսթոնն Աֆրիկայի կիսավայրենի ցեղերի մեջ օգտակար ծառայության էր գնացել: Մի օր այնպիսի տեղ է հասնում, որ մարդիկ իրեն չէին ճանաչում և սոսկալի կատաղում էին, երբ սպիտակամորթ էին տեսնում, որովհետև իրենց հանդիպած բոլոր սպիտակամորթները միայն գերի տանելու համար էին գալիս:

Լիվինգսթոնն, այս իմանալով, որոշում է գիշերով գաղտնի անցնել գետի մյուս կողմը: Մինչև ճանապարհ դուրս գալը բացում է Սուրբ Գիրքն ու կարդում այս տողերը. «Ուրեմն, գնացեք ու սովորեցրեք բոլոր ազգերին...» Մատթ. 28:19:

Լիվինգսթոնը մտածում է, որ գիշերով գաղտնի գնալը պարտությունից փախչելու ձև է, միտքը փոխում է և որոշում է հաջորդ օրը ցերեկով անցնել գետը:

Հետևյալ օրն առանց որևէ պատահարի նա անցնում է գետը:

Նա հետո է իմանում, որ այն գիշեր աֆրիկացիները դարան մտած սպասում էին, որ թունավոր նետերով սպանեն իրեն: Հաջորդ օրը, երբ տեսնում են, որ նա ցերեկով համարձակ անցնում է գետը, զարմանում են նրա քաջության վրա և նրա մոտ հավաքվելով՝ հասկանում, որ նա իրենց բարեկամն է:

ՄԻ՝ ԴԱՏԵՔ

Քսանչորսամյա տղան նայում է գնացքի պատուհանից դուրս ու բացականչում.

- Հայրիկ, նայի՛ր, ծառերը մնացին հետևում:

Հայրը ժպտաց, իսկ ոչ հեռու նստած երիտասարդ գույգը կարեկցանքով նայում էր երիտասարդ տղայի երեխայական վարքագծին: Հանկարծ տղան նորից բացականչեց.

- Հայրիկ, նայի՛ր, ամպերը վազում են մեզ հետ:

Երիտասարդ գույգը չդիմացավ և ասաց ծեր հորը.

- Ինչո՞ւ Ձեր որդուն ցույց չեք տալիս մի լավ բժշկի:

- Ցույց տվել եմ,- պատասխանեց հայրը,- մենք հենց հիմա հիվանդանոցից ենք վերադառնում: Ծննդյան օրվանից իմ որդին կույր էր, իսկ հիմա տեսնում է:

Այս մոլորակի վրա յուրաքանչյուր մարդ ունի պատմություն: Մի՛ դատեք մարդկանց, քանի դեռ նրանց լավ չեք ճանաչում: Գուցե ճշմարտությունը ձեզ զարմացնի: Մտածե՛ք նախքան որևէ բան ասելը:

ԻՆՉՊԵ՞Ս ԿԱՐՈՂ ԵՍ ՀՈԳԵՎՈՐԱՊԵՍ ԱՃԵԼ

Եվ հիմա, ո՛վ Իսրայել, ի՞նչ է պահանջում քեզանից քո ՏԵՐ Աստուածը. միայն մի բան, որ քո ՏԵՐ Աստծուց վախենաս, Նրա բոլոր ճանապարհներով քայլես և Նրան սիրես ու ծառայես քո ՏԵՐ Աստծուն ամբողջ սրտովդ և ամբողջ հոգով. որ ՏԻՐՈՋ պատվիրանները և կանոնները պահես, որ ես այսօր, քո բարիքի համար, քեզ պատվիրում եմ:

Ք Օրինաց 10:12-14

Քո խոսքերն իմ սրտում բաբգրի, որպեսզի չմեղանչեմ Քո դեմ:

Սաղմոս 119:11

Ամբողջ Գիրքը Աստծո շունչն է և օգտակար վարդապետության, հանդիմանելու, ուղղելու և արդարությամբ խրատելու համար:

Ք Տիմոթեոս 3:16

Ոչ մի բանի մասին մի՛ մտախոզվեք, այլ ամեն բանում աղոթքով, աղաչանքով և գոհությամբ՝ ձեր խնդրանքները հայրնի լինեն Աստծուն:

Փիլիպեցիս 4:6

Եվ մեկտեղ հավաքվելը չթողնենք, ինչպես ոմանց սովորությունն է, այլ միմյանց հորդորենք. և այնքան ավելի, որքան տեսնում եք, որ օրը մոտենում է:

Եբրայեցիս 10:25